

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1437/2025
02.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Александра Степановића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због два кривична дела изазивање опште опасности из члана 278. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Дуње Дробац, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 824/22 од 28.04.2023. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 81/24 од 12.09.2025. године, у седници већа одржаној дана 02.12.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Дуње Дробац поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 824/22 од 28.04.2023. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 81/24 од 12.09.2025. године у односу на повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 441. став 4. Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 824/22 од 28.04.2023. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења два кривична дела изазивање опште опасности из члана 278. став 1. КЗ, за која му је суд претходно утврдио казне затвора у трајању од по 7 месеци и новчане казне у износу од по 20.000,00 динара, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 године и јединствену новчану казну у износу од 40.000,00 динара, коју је окривљени дужан да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико то не учини суд ће је заменити казном затвора с тим да казна затвора не може бити дужа од 6 месеци, а уколико плати само део новчане казне суд ће остатак новчане казне сразмерно заменити казном затвора. Одлучено је о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву оштећених, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Кж1 81/24 од 12.09.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног и пресуда Основног суда у Новом Саду К 824/22 од 28.04.2023. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног АА - адвокат Дуња Дробац, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење пред измењеним већем или исте преиначи тако што ће донети ослобађајућу пресуду и одлучити да се трошкови на име награде за састављање жалбе против првостепене пресуде у износу од 45.000,00 динара и за састављање захтева за заштиту законитости у износу од 50.000,00 динара досуде браниоцу.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и, у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и члана 441. став 4. ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости означава битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и као незаконите доказе означава видео снимке који су достављени на ЦД-у Основном јавном тужилаштву у Новом Саду од стране ПУ у Новом Саду уз службену белешку од 04.04.2022. године и записник о саслушању осумњиченог пред Основним јавним тужилаштвом у Новом Саду Кт 1329/22 од 04.04.2022. године.

По ставу одбране, а када су у питању видео снимци, ради се о незаконитим доказима јер је поступљено противно члану 147. ЗКП, с обзиром да видео надзорна камера, која је уређај за аутоматску обраду података односно уређај и опрема на којој се чувају или се могу чувати електронски записи, није привремено одузета од власника или држаоца те није издата потврда о привремено одузетим предметима. Сведок оштећени није лице овлашћено да затражи и прибави снимке од власника куће која је под видео надзором, већ искључиво овлашћено службено лице полиције у складу са својим овлашћењима из члана 286. став 1. ЗКП или јавни тужилац. Даље се наводи да оригинални видео запис није достављен суду у складу са чланом 139. ЗКП, јер исти није настао на самом ЦД на коме је достављен тужилаштву, а које је тужилаштво доставило суду у виду предложеног доказа, него је накнадно преснимљен са мобилног телефона. Одбрана сматра да је дошло и до повреду одредбе члана 152. став 3. ЗКП која се односи на претресање уређаја за аутоматску обраду података и опреме на којој се чувају или могу чувати електронски записи, а које се предузима на основу наредбе суда, а што у конкретном случају није било.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни суд оцењује као неосноване.

Одредбом члана 286. став 1. ЗКП прописано је да ако постоје основи сумње да је извршено кривично дело за које се гони по службеној дужности, полиција је дужна

да предузме потребне мере да се пронађе учинилац кривичног дела, да се учинилац или саучесник не сакрије или не побегне, да се открију и обезбеде трагови кривичног дела и предмети који могу послужити као доказ, као и да прикупи сва обавештења која би могла бити од користи за успешно вођење кривичног поступка.

Из списка произилази да су овлашћена службена лица ПУ Нови Сад дошли до видео снимка тако што је 04.04.2022. године у ПУ Нови Сад приступио ББ, заједнице у ... распоређен на служби ... у ..., који је пријавио кривично дело које је извршено дана 04.04.2022. године око 4,30 часова од стране НН извршиоца или више њих који су бацили стаклену флашу у двориште његове куће у којој се налазила запаљива течност са тканином на грлићу флаше, такозвани Молотовљев коктел и том приликом указао полицијском службенику да се у улици ... број ..., на кући у власништву ВВ налази инсталиран видео надзор, да је оштећени од истог добио наведени видео снимак путем поруке на апликацији Вибер који је показао полицијском службенику и да га је путем апликације Вибер проследио истом на мобилни телефон, који је, након тога од стране полицијских службеника преснимљен на ДВД и уведен у списе као доказ.

По ставу Врховног суда, наведени видео запис сигурносних камера не представља незаконит доказ, обзиром да је, сходно члану 286. став 1. ЗКП, полиција овлашћена да у преткривичном поступку обави све радње које ће помоћи да се открију и обезбеде трагови кривичног дела и предмети који могу послужити као доказ. То даље значи да, у конкретном случају, није спроведена доказна радња – претресање, па како означени видео записи нису пронађени приликом претресања и нису одузети од власника сигурносних камера или другог лица, то није ни постојала потреба за издавањем потврде о привремено одузетим предметима.

При томе, када су у питању овако сачињени видео снимци са камера видео надзора, које су постављене на кућама, односно приватним објектима, такви докази нису незаконити, у смислу члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, имајући у виду чињеницу да су наведене камере постављене у циљу обезбеђења објеката. При томе, Врховни суд указује да видео камера за надзор не представља уређај за аутоматску обраду података односно уређај и опрему на којој се чувају или се могу чувати електронски записи, а како то бранилац погрешно указује у поднетом захтеву за заштиту законитости.

Уједно Врховни суд указује да наводи захтева којима се указује да „оригинални видео запис“ није достављен суду, представљају повреду закона из члана 440. ЗКП, а која повреда не може бити предмет оцене Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости.

Поред изнетог, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости којима се као незаконит доказ означава исказ окривљеног дат пред ОЈТ у Новом Саду. По ставу одбране, наведени доказ је незаконит јер је признање окривљеног дато на том записнику резултат наговора полицијских службеника, који су према њему применили силу, држали га везаног, психички и физички малтретирали.

На наведену повреду закона одбрана окривљеног указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени

наводи неосновани и о томе, у образложењу пресуде на страни 2., став један, дао довољне и јасне разлоге које Врховни суд у свему прихвата и, у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује. У прилог оцене неоснованости навода у поднетом захтеву за заштиту законитости Врховни суд указује и да је на записнику о саслушању осумњиченог окривљени дао исказ пред замеником јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Новом Саду, да ништа од наведеног није истакао, већ је изјавио да је слушао диктирање записника, да не тражи да га чита, те да исти као своју изјаву без примедби и потписује, као и да је на записнику констатовано да присутна лица немају приговоре у погледу садржине записника.

Поред изнетог, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева означава и повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП коју образлаже наводима да је суд учинио наведену повреду када окривљеног није ослободио од дужности да накнади трошкове кривичног поступка.

Изнете наводе захтева Врховни суд оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Из списка предмета произлази да је окривљени правноснажном пресудом Основног суда у Новом Саду К 824/22 од 28.04.2023. године оглашен кривим због извршења два кривична дела изазивање опште опасности из члана 278. став 1. КЗ, те је на основу члана 264. став 1. у вези члана 261. став 2. тачка 1), 7), 8) и 9) ЗКП обавезан да плати трошкове кривичног поступка и то ОЈТ у Новом Саду на име трошкова вештачења, суду на име судског паушала, као и награде пуномоћнику оштећеног, а у износима и на начин ближе опредељен у изреци пресуде, као и на име трошкова за сведока ГГ, о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Чланом 264. став 1. ЗКП прописано је да када суд окривљеног огласи кривим, изрећи ће у пресуди да је дужан да накнади трошкове кривичног поступка, док је одредбом члана 264. став 4. ЗКП, прописано да у одлуци којом решава о трошковима, суд може ослободити окривљеног од дужности да накнади у целини или делимично трошкове кривичног поступка из члана 261. став 2. тачка 1) до б) и тачка 9) тог законика, као и награде за вештака и постављеног стручног сарадника, ако би њиховим плаћањем било доведено у питање издржавање окривљеног или лица које је он дужан да издржава, а суд може окривљеног ослободити од дужности накнаде трошкова постављеном пуномоћнику из истих разлога, у смислу члана 266. ЗКП.

Цитиране законске одредбе предвиђају само могућност, а не и обавезу суда да окривљеног ослободи од дужности да у целини или делимично накнади трошкове кривичног поступка уколико су за то испуњени законски услови и уколико окривљени достави доказе – податке о томе да би плаћањем наведених трошкова било доведено у питање издржавање окривљеног или лица која је он дужан да издржава, што у конкретном случају није учињено. Како је у овом кривичном поступку окривљени оглашен кривим и осуђен због наведених кривичних дела, то је правилном применом члана 264. став 1. ЗКП, окривљени истом пресудом обавезан да сноси трошкове кривичног поступка.

Из изнетих разлога, Врховни суд је захтев браниоца окривљеног и у односу на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, оценио као неоснован.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости је недозвољен и нема законом прописан садржај.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1. ЗКП), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП мора се доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и поступку пред апелационим судом – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости означава повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, коју образлаже наводима којима указује на олакшавајуће и отежавајуће околности од којих зависи одлука о кривичној санкцији, налазећи да суд није правилно одмерио казну затвора у трајању од 1 године и новчану казну у износу од 40.000,00 динара, да је то високо одмерено посебно имајући у виду отежавајућу околност на страни окривљеног, као и његово имовно стање, те чињеницу да је незапослен.

На овај начин, иако се бранилац формално позива на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, а која је законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, исти у суштини указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП (при томе бранилац у образложењу захтева и сам нумерише наведену повреду), јер сматра да суд није правилно одмерио казну с обзиром на чињенице које утичу да казна буде већа или мања.

Такође, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости нумерише и образлаже повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) и члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, док у преосталом делу захтева указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, наводима којима оспорава чињеничне закључке суда износећи генезу поступања окривљеног критичном приликом, као и своју оцену изведених доказа и на својим чињеничним закључцима другачијим од оних утврђених побијаним пресудама налази да нема кривичног дела на страни окривљеног, јер по ставу одбране чињенице које је суд утврдио могу да указују да је кривично дело извршено, али не да их је и то учинио сам окривљени.

Међутим, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда закона из члана 440. ЗКП као и повреда закона из члана 411. став 1, члана 438. став 1. тачка 11) и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, у смислу цитиране одредбе члана 485. став

4. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге због којих окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек - захтев за заштиту законитости, због чега је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у напред наведеном делу, оценио као недозвољен.

Поред изнетог, бранилац окривљеног као разлог подношења означава и повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, која је законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости и коју образлаже наводима да је у конкретном случају примењен закон који се не може применити, чиме је побијаним пресудама и учињена наведена повреда закона.

Имајући у виду наведено као и цитиране одредбе закона, Врховни суд налази да наводи захтева браниоца окривљеног не садрже објашњење у чему се конкретно та повреда састоји (члан 439. тачка 2. ЗКП), односно не образлаже се на који начин су нижестепени судови правноснажним пресудама учинили означену повреду закона, имајући у виду да бранилац сматра да је погрешно примењен закон (члан 278. став 1. КЗ), али не наводи која би, у конкретном случају, закон било правилно применити.

Сходно изнетом, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у делу који се односи на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, нема законом прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења разлога за подношење захтева за заштиту законитости, а што у случају подношења захтева за заштиту законитости због повреде закона члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, подразумева опредељење повреде због које се захтев подноси, као и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

Из изнетих разлога Врховни суд је на основу одредбе члана 491, члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Мирољуб Томић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић